

ZAČÁTEK

Lydia Snow-Lavinová

Ale film trval mnohem déle, než by se Lydii zamlouvalo. Když se zvedla, jeho stopáž už dávno překročila meze její trpělivosti. Nekonečná historka. Zdali pak milenci nešťastně zahynou? Ovšemže nikoliv, na to už zvědavá nebyla, viděla přece trailer. Nicméně vydržela až do závěrečné exploze teroristovy nálože a přečkala i tu.

Ten agent FBI, co z těch dvou utvořil tým, věděl, že se hrozně nesnášejí, z čehož bylo jasné, že se do sebe zamilují. Jenže když se tak skutečně stalo, Lydii neuniklo, že oba herci jsou si stále stejně nesympatičtí. *Hrozný polibky.*

Když se rozsvítla světla a dýchavičně pozvedala sál k jeho zatuchlé velkoleposti, všimla si, že je tu skoro sama. Půl tuctu párů se zvedlo ze sedadel a oprášovalo ze sebe drobký. Lydia si sundala brýle a strčila je do kabelky. Jednu po druhé si v hlavě přehrávala scény z traileru. *Trailery každopádně dělá někdo jiný než ten, kdo vymýšlí vlastní filmy. Trailery jsou o moc lepší; krátkometrážní snímky plné napětí, doprovázené oduševnělým barytonem, jehož první slova bývají: „Ve světě, kde...“*

Film nemůžete reklamovat. Reklamovat se dá oblečení, steak, víno, ale film ne. Film je rande naslepo s Hollywoodem a vaší představou o strávení večera. Co takhle celovečerní promítání dvouminutových filmů?

Na znamení protestu upustila kelímeček s dietní Pepsi na betonovou podlahu, až to klaplo.

Z křesla o šest řad níž se zvedl jakýsi muž a letmo se po ní ohlédl. Černé vlasy, bílá košile, horní dva knoflíčky rozepnuté. Doprovod mu dělala výrazně

menší dívka. Zabočil do uličky, otočil se, usmál se přímo na Lydii a pokrčil rameny. Že by nad tím filmem? Intuitivně si ho prohlédla. *Mohl by dělat do obchodu, možná taky do reklamy.* Lydiin odvěký sen: Věnovat svou péči a kuchařský um kravaťákovi se slibně nastartovanou kariérou, jenž každé ráno odjíždí do práce v nablýskaných botách a zahalen obláčkem mýdlové vůně.

Vyšla na parkoviště a uši i krk jí ovanulo sálavé horko. Těžký vzduch. Kráčela za tím černovlasým mužem a jeho podstatně menší slečnou. Cestou z foyeru kina do noci, kde na ně čekalo auto, už nemluvili.

Lydiino auto však nechtělo nastartovat. Posadila se, otočila klíčkem, sešlápla plyn. Motor skoro naskočil, ale v poslední chvíli si to rozmyslel. A bez motoru nešla bůhvíproč ani klimatizace. Viděla, jak její černovlasý manažer a *ta jeho skřetice* nastupují do nového malého auta. Zrovna se hádali. Bodejť by ne, *vždyť se k sobě vůbec nehodí.* Lydia na něj zablikala a zamávala. *Ten by mi to určitě nastartoval!* Jenže její mávající ruky si všimla jen *ta trpaslice*, nadějný kravaťák se díval na opačnou stranu. Odjeli.

Lydia znovu zkusila startér. Baterie fungovala. Slyšela, jak to pod kapotou zběsile skučí. Světla se rozsvítily, rádio hrálo. Ale klimatizace se nezapnula. *Kde je sakra Rick?*

Zápach benzínu. *No bezva. Ten krám je zahlcenej.* Jakmile je cítit benzin, je to zahlcený, poučil ji kdysi Rick.

Rick *není k máni.* Kdyby byl, nemusela mu volat, byl by tu s ní. Telefonovala mu z předsálí kina, nevzal to. *Má u sebe tu hysterickou čůzu.* Znovu si vyposlechla jeho neotesanou hlášku na záznamníku: *Nejsem-přítomen-nechte-mi-vzkaz-třeba-ho-shledám-důležitým.* Tak mu ho nechala: Vyhoň si. Zaječela to, že ji oba museli slyšet až v ložnici.

Ohlédla se k budově kina, odhadem tak ze čtyřicátých let. Zchátralý svatoštánek, jenž měl mizerným filmům dodávat na vážnosti. Jeho výstavnost možná kdysi vyrážela dech, ale ty časy už patří minulosti. Zařídila se podle Rickovy rady a deset minut vyčkávala, až se stane to, co se se zahlceným motorem stát má. *Až vyschne, nebo tak nějak.*

Civěla na kapotu. Světla na markýze kina pohasla. V nastalé tmě spatřila na kapotě slabý odraz měsíce. V době, kdy bývala šestiletou baculatou holčičkou, se jednou při vyučování postavila a odpověděla učitelce, že by sice na měsíci žila ráda – ale co by tam jedla? Dokonce i učitelku to rozesmálo. *Že si na to musím vzpomenout zrovna teď!*

Vystoupila z auta a vzhlédla k ostrému srpečku měsíce, k chladné luně v parné noci. *Tam nahoře je teď možná zima.* Nebe je až podivně jasné. Jupiter, Orion, Mars. *Všechno je na svém místě. Život jde dál. Bez Ricka.*

Zabušila na skleněné dveře kina. Zadrnčely. Personál se vytratil, jen automat na popcorn tu držel stráž, naleštěný a naplněný kukuřičnými pukanci připravenými pro zítřejší diváky.

Znovu usedla do auta se stávkujícím motorem, oběma rukama uchopila volant a se sklopenou hlavou čekala, až se něco stane.

V neosvětleném koutě parkoviště stál telefonní automat na mince. Zrovna z něj volal nějaký muž. Asi tak pětadvacet, tmavá bunda, boty s bílou gumovou podrážkou. Opíral se o bronzově hnědý vůz velikosti letadlové lodi. Zhoupnutý v bocích. V džínách. Pozorovala ho. *Jestli nebude telefonovat až do skonání světa, zavolám Rickovi a omluvím se.*

Mladík zavěsil. Zamávala na něj. „Promiňte?“ zavolala. „Pane?“ Nastoupil do auta a pojezdil k ní.

S nestoudnou rafinovaností po paměti zatáhl za uvolňovací páčku a kapota jejího vozu nadskočila. Stál nahrbený mezi oběma auty a tvářil se zamyšleně. *Slušná pleť.* Mohl být asi tak v jejím věku. Světlo dopadající shora znesnadňovalo Lydii rozhodnutí, jestli je hezký, nebo ne. Ale působil na ni jako nekomplikovaný, všední týpek. Nesmělý. Na bundě měl velké oranžové H. *On ještě dneska někdo nosí tyhle písmenkové bundy?*

Motor svého auta nechal běžet, takže vedle nich vrnělo basovým pobrukováním hrdých, spolehlivých vozů a burácelo do nočního ticha. Naleštěné disky kol, na kapotě spirálovité kocoury od leštidla, oba konce kastle dobrou stopu nad zemí. Interiér jeho vozu vypadal úhledně a Lydia si pomyslela, že se na ni usmálo štěstí.

Nesmělý muž s chlapeckou tváří, fanoušek do aut. Proč si někomu takovému neříct o pomoc? S jednoduchými chlápky vždycky vycházela dobře, a tohle jednoduchý chlápek je. Ani já nejsem moc komplikovaná, přemítala, tak proč by nám to nemohlo klapat? Ostatně – měl písmenkovou bundu a říkal jejímu tranzistoráku *trandák*, což jí přišlo roztomilé.

Připojil ke své baterii pracovní lampu a zavěsil ji pod její kapotu. Natáhla se na zadní sedadlo a podala mu drátěné ramínko. Vytvaroval z něj dlouhé zakroucené esko a upevnil ho pod kapotu. Děkovala mu, ještě než ho upevnil, když ho upevňoval i poté, co ho upevnil. Nastartovala. Normální hezký kluk. *To je pořád nějakýho strašení s úchylama.*

Lydía řídí. Ani rouška noci nedokázala zastřít neutěšenou atmosféru pustých hlavních ulic San Fernando Valley. Poutače nad zavřenými krámy vykřikovaly úpěnlivé prosby obchodníků: *VÝPRODEJ!* Náhodný návštěvník by vycítil plíživý strach z bankrotu. Podél potmělých obchodů se ještě teď

vinul had úzkostných očekávání. *Kupujte! Kupujte!* Zdrženlivost tu neměla místo. Všechny upoutávky končily číslicemi 99 za desetinnou čárkou jako doklad nehynoucího holdu zákazníkovi tuposti.

Lydia ve zpětném zrcátku sledovala čelní světla svého zachránce. Jel s odstupem několika délek vozů za ní, vnitřním jízdním pruhem, takže ji jeho reflektory neobtěžovaly. Nabídl se, že ji doprovodí až domů pro případ, že by dvojitě očko z drátěného ramínka nevydrželo.

Rovné, billboardy lemované bulváry se s mírným stoupáním do kopců začínaly klikatit. S přibývajícimi kilometry se tvář Valley měnila, zoufalé výlohy obchodů vystřídaly solidní obydlí v novoanglickém stylu a španělské haciendy. Úzké uličky, jejichž názvy končící na *dale*, *crest* a *view* určují majitelé realitních kanceláří. Projeli po Multiview Drive a uvítala je sporadicky osvětlená čtvrť Warren Oak Crest.

Směřovali vzhůru do kopců známých pod názvem Santa Monica Mountains a táhnoucích se podél celého jižního okraje Valley. Pahorky ze zvětrávající žuly se zdvihají do výšky nějakých dvou set padesáti stop. Na prudkých stráních schůdných pouze pro zvířata, v místech, kde žádné budovy nemají co dělat, se k miniaturním strmým parcelám choulí domky připomínající baráčky z lega. Některé stojí doslova na muřích nohách. Jejich váha spočívá na opěrných pilířích, obrostlých u paty pelyňkem a škumpou, vysušenými letním žárem, jen vzplanout.

Zachránce se stále držel v bezpečnostním odstupu za Lydií. *Kladní hrdinové. Odkud se berou? Kam se ubírají?* Lydia zaparkovala na svažitě ulici. Dupl na brzdu a prudce zastavil půl bloku za ní. *Možná ani nedochodil školu, a přitom je sympatičtější než většina kluků od nás z práce.*

Světlo na verandě bylo rozsvícené a obklopené roji mūr nabyvších přesvědčení, že našly slunce. Lampa spoře osvětlovala terásku přede dveřmi velkou tak akorát, aby se na ni vešla jednoduchá dřevěná lavička.

Bungalov postavili někdy ve čtyřicátých či padesátých letech, kdy přesně, to už dnes nikdo neví. Jeho stavitelé postupovali stejně jako výrobci spotřebičů, od nichž nikdo nečeká, že nějak výrazněji přežijí záruční lhůtu. Ale domek přežil dodnes. V šedesátých letech přibyla ke kuchyni prádelna a později ještě vetřelý přístřešek pro auto. Stavba nejevila žádné z běžných známek opotřebení. Neexistovalo tu totiž žádné skutečné počasí, jen toxický vzduch. Domek působil sraštěle.

Zachránce se zastavil mezi dveřmi. Osvětlení obýváku Lydia zřejmě nikdy neřešila. Na stropě visel původní oprýskaný lustr a propůjčoval místnosti chlapský ráz. Doplňovaly ho dvě lampičky z frcu, jedna s jantarově žlutým, druhá s červeným stínítkem. Stála tu bílá proutěná nábytková sada a značně

jeté kanape. Zdi zdobily zarámované plakáty. Zpoza otevřených dveří koupelny vykukovaly tmavé plastové lahvičky.

„Kombinačky?“ Otevřel dlaň a zase ji zavřel. *Jak ve škole pro hluchoněmé.* „Máte kombinačky, slečno?“ *Slečno? Zapomněl, jak se jmenuju.*

„Ano. Hned to bude.“ *Rick tu jedny nechal.*

„Rád bych to dotáhl do konce, abyste s tím zítra mohla jet do práce. A ještě šroubovák, prosím. A nějaký hadr.“

Hadr našla, ale šroubovák ne. Podala mu tedy lžičku od ledového čaje, kterou štípla v jedné kavárně. „Vy asi budete fanda do aut, co?“

„Tak trochu.“ Při pohledu na lžičku neměl daleko k úsměvu. „Ale to je lžička.“

I jí bylo do smíchu. „Nic podobnějšího šroubováku tu nenajdete.“

„Nevadí.“ Konečně si svého dobroděje mohla prohlédnout. A nezdál se tak úplně marný. Vyšší než ona, o maličko starší. Ale přece jen poněkud omezený. A Lydia věděla, že ani ten sebehodnější omezenec by jí nebavil. Co když celé dny leží pod autem, po večerech kouká na baseball a sní o tom, že si jednou zahraje golf. *Jako táta.*

Bronzový koráb sklouzl podél obrubníku svažitou ulicí dolů. Mohutný pobrukující motor nechal zachránce vypnutý, aby ušetřil noc děsivých zvuků. Vzápětí se kolem nich rozeznělo jemné pobzíkávání chvatně poletujícího hmyzu.

Donesla mu hrnek kávy.

„Já kafe nepiju, ale i tak díky, slečno.“

„Pojďte přece dál.“ Jeho jméno zapomněla, pokud jí ho tedy vůbec řekl. „Já vás neukousnu.“ Chtěla ho trochu rozmluvit, třeba jen proto, aby se dověděla něco víc o tom, proč jí auto vypovědělo poslušnost.

Když se znovu objevil ve dveřích, zrovna spouštěla do bílé porcelánové konvice dva sáčky s čajem. Z čajníku stoupala pára. „Už poslouchá,“ oznámil jí a zazubil se.

„Výborně.“ *Všichni mí známí jsou nesnesitelně komplikovaní.* Přes veškerou svou svobodu byla Lydia nesvobodná.

„No, budu to muset otočit a vrátit se do Northridge.“ *Hodný kluci bydlej v Northridgi.*

„Pojďte na chvíličku dál. Po pravdě řečeno, ráda bych se s vámi nějak vyrovnala, i když vím, že na to asi nepřistoupíte. Vždyť jste mi dělal doprovod jako nějaký rytíř na koni a zachránil jste mě.“ *Tu narážku na rytíře nepochopil.* „Zrovna jsem udělala konvici čaje.“

„Teplý čaj?“

„Jo. Věřte nevěřte, za horkých nocí přijde vhod.“

„Kolik je hodin?“

Nemá ani hodinky. Hodinky má přece každý.

„Hm, v kolik že to začínal ten film? Asi tak dvacet minut po osmé?“

„Jo, takže teď může být...“ Bezděky si přejížděl prsty po stehně a počítal: „...asi tak půl dvanácté nebo tak nějak. Radši už pojedu.“

„Ale ne, dejte si aspoň jeden šálek. Teplý čaj je v horku lepší než ledový. Žaludek se oproti pokožce ohřeje, takže se člověk přestane potit.“

„Skutečně?“ Žuchnul sebou na pohovku a nadhodil: „Slušnej film, ne?“

„Vy jste ho viděl?“ *On tam byl?* „To jsem nevěděla.“

„Jo, skoro celej. Hustá letecká havárka.“ *Ale kde seděl?*

„Abych řekla pravdu, mně přišel hrozný.“ *A mému manažerovi taky.* Podala mu šálek s podšálkem. „Vy jste těm dvěma tu zamilovanost věřil?“

„Jo, proč by ne?“ *Kristepane, není on trochu slabomyslněj?*

„Nevím, já prostě viděla jen dvě filmové hvězdy. Láska přece...“ Zarazila se. To už je moc osobní.

„Nemá pravidla, tak bych to viděl.“

Nemá pravidla? Odkud to vzal? „Hm, to asi nemá.“ *Láska nezná pravidel.* „Možná máte pravdu. Možná jde jen o to, aby se potkali ti praví.“ *Takže v té zadní řadě seděl on? Jeden divák přišel pozdě.*

Rozhlížel se po pokoji. „Máte to tu hezké.“ *No budíž, není to přece architekt.* „Velice střízlivé.“

„No, po pravdě mi to tu někdy jde dost na nervy.“

Vskutku hluboká myšlenka. „Jo, to si umím představit.“ *Bez koně je můj rytíř fakt dost nudnej.*

Rozpačitě odložil šálek. „Promiňte, je to na mě moc horké.“

„Vlastně se to docela hodí, stejně musíme brzy vstávat.“

„Kdo, my?“

„No, víte, mám... co nevidět se vrátí moje spolubydlící.“ *Proč to říkám? Jak mě to napadlo?* „Spí zrovna na tom, na čem teď sedíte. Ve skutečnosti je to rozkládací gauč.“ *Žádnou spolubydlící nemám a rozkládací gauč to taky není. Proč lžu?*

Napůl se zvedl. Posadil se. A už nevstal. Možná ho zmátlo, jak zřetelně udělala za dnešním večerem tečku. *Máma říkávala: Pokud neholdáš s chlapem strávit noc, nikdy mu neříkej, že bydlíš sama.*

Dívali se každý jinam a naslouchali hrobovému tichu noci. Lydia už dobrých deset minut neslyšela kolem domu projet jediné auto. Propast mlčení se rozpínala. Už neměl, co by řekl. Ani ona ne.

„Lydie...“ zarazil se. Něco tu nesedělo. *Lydie* znělo příliš důvěrně, příliš sebejistě. *Takže ví, jak se jmenuju.* Její jméno zůstalo viset ve vzduchu jako jméno obžalovaného.